

கைவ வைஷ்ணவ பேதங்கள்

[சுக்கரவர்த்தி ராஜகோபாலாச்சாரியார்]

அனைத்துக்கும் உயிராக நிற்பது
ஒரு பரம்பரையின் என்கிற ஜெல
தாக்தத்தை ஒப்புச் சொண்டே எல்
லா வைத்த சமயங்களும் பேசுகின்
றன். இப்படியிருக்க, சைவ
வைஷ்ணவர் பிரபந்தங்களில் சிவ
ஸைக் குறைந்த வித்தியை உயர்த்
தியும், வித்தியைக் குறைத்துச்சிவ
ஸையுயர்த்தியும் எழுதியிருப்பதைக்
கண்டு சமரச நோக்கத்தில் இடுப
ட்ட சிலர் வியப்பும் அருளருப்பும்
கொள்ளலாம். அழ்வார் சூயன்மார்
களின் கவரகெட்டத் பக்திக்கும் ஆழ
ந்த முறைத்துக்கும் இந்த ஏற்றத்
தாழ்வுப் பேச்சு மிகவும் பொருத்த
மற்றநாடத் தேரை ரும். கடவு
ளைப்பற்றியும் சமயத்தைப்பற்றியும்
அசிரத்தூதயும் சங்கேகழும் கிரை
ந்த நம் ஆழ்வார் நூயன்மார்களின்
கருத்துக்களையும் மனப்பான்ஸையை
யும் சரியாக உணவுவது கழனம்

கிளாக்கு மேல் விட்டன, அல்லது திருமாலுக்கு எஜபாணன் டாபேகவுடன் என்ற பக்தர்கள் பாடுவதைக் கொஞ்சம் ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும். “தேவ தேவன், மெய்ச்சேகவூன், தென்பெருந்தூறு நாயகன், முஹராதும் அறிவொரை முறலாப ஆனங்க முந்தியரன், மால்தியன் வனவர்க்கோதும் வந்து வணங்கு கூவர்க்கருங் செய்தாசன்” என்ற மாணிக்க ராசகர கிவிப்பாணி நினைது கீருக்கிறார். “இனியிற்கிடைன் இசராமும் ஸன் முதற்கும் தெய்வம், இனி யறந்தேன் எம்பெருமன் உங்களை, இனி யறந்தேன், காரணன் நீ கற்றவை நீ கற்பவை நீ ராத்ரிநிச, ராணன் நீ நன்கறந்தேன நான்”, என்ற இன்னொரு பக்தத்தில் திருமாலை டாக்கி டருக்கிறார் திருமழிசை ஆழ்வார், சிலவு என்பதீத பொய் குலது திருமால் என்பதே பொய்க்கலை என்ற விட்டனு பக்தத்துக்கர வது சைவ சபைகளாவது சூராவது முடியாத. சொன்னால் எல்லாம் திரைத்தயாக முடியும். கெற்றது முதற்தவரும் தல்லாம் மார்க்கதற்குவரும் அவ்வாறு சொல்க்கும். ஆனால், வைத்திக சபைங்களைச் சேர்ந்த வைவும் அவ்வாறு தங்கள் பக்தர்களுக்கிண்டயில் ரொல் விட கடிப்பட்டயான விட்டிக்காளில் ஜூயந்தைக் களிப்பிலீட இருக்கிறது.

ஏரி, திவ்வாக வேண்டாம்;
கிளன விஷ்ணு ஆரூவரும் சுகம
என்ற கோவலிக்கொண்டு போக
வரமே? ஒருவருக்குமேல் மற்றொரு
வர் என்ற வன துதியை உபச
குப பேசுவேண்டும்?

இருவருக்கு பேஸ் மற்றிருவார் என்ற வகுக்காயல் இருவரும் சமம் என்ற செ. ஸ்லை, ஜகத்துக்கு ஒரே ஈரன் எனக்கற தத்துவம் போய், இரண்டு அல்லது ஐங்கு சமானக ரட்டாள்கள் உண்டு என்றலவே சமப்போலீ இது சுதந்த தன்னாலும், ஆதலால் ஒரே ஈசன், ஒரே ஜகத் காரணம் என்று என்ன டாந்தச் சம்பிரதையத்திலும் அந்தச் சப்பித்தாயத்தில் எந்த வடிவமை முடிசியப்பகுதி தியான சூதனமாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கன்றதீர்த்தாகத் துப்பிராதானியமக்காடுப்பதுமே சுர்த் தச சாஷாசாரங்களில் அவசியமாக ரது, ரேவு வழி இல்லை.

இப்படி இல்லைத் தம சுதா
 த்தகரும் பகா ஞானிகளுமான ஆறு
 வராச்சரும் நாயன்மாக்களும் இவ்
 வராறு படியே இருக்கமாட்டார்கள்.
 நாமும் ஸ்ரண பகுதர்களானுதான
 பத்தயின இயற்கையிலிருதே
 உண்டான இந்தப் பரவனையுடன்
 ரழியிடும். நிர்காரமான சுத்தப்

பிரம்மத்தைத் தியானித்து விடலா மே என்ற காம் பேசலாம். பேச வதுவேறு, செய்து முடிப்பது வேறு. நூனிச்சுருக்குங்கட ஏதே ஆம் ஒரு முர்த்திக்கையுள்ள த்தில் வைத்து உபாசித்தால் தான் முடியும் என்பது பெரியோர்கள் அநுபவ சித்தமாகப் பார்த்த உண்மை, எந்த வழிவத்தில் பக்தன் உபாசிக்க முயற்சி செய்கிற னே அந்த வழிவத்தையே இசைவர ஞபமாக வைத்துக்கொண்டு உள்ள த்தை அதனில் செலுத்தவேண்டும், அனைத்தையும் அந்த முர்த்திக்கு அடிமைப்படுத்த வேண்டும். எந்த உயர்த்த வனிதப் பொருளையும் அதற்கு ஆட்டபடுத்தியே தியானிக்க வேண்டும். இதை உணர்தால் ஆழ்வார் நாயல்மார்கள் பரடிய படல்களுள்ள ஈசவி வைஷ்ணவ ஏற்றுத் தாழ்வின் பெருங் விளக ஆம்.

நம்முடைய பக்தியும் ஞானமும்
ஆநேகமாக உயிரற்ற வாசாங்கைக்கா-
ரியங்கதான். வாசா கைங்கரியத்
திறஞ்சுக் கஷ்டமூம் தந்தெயில்லை.
எதையைதும் செய்யலாம். அரசி
யளில் சர்வ கட்சி ஆட்சிமுறை
யைப்போல் முக்க தரவாள கிராஸ்டிய-
டன் எல்லாச் சமய முறைகளும்
சமய, எவ்வாற் தெய்வங்களும்
சமம் என்று சொல வைக்கின்ற சம
த்துவம் அளித்து விடலாம். உள்
ளம் அப்படியே உருகி யொழுதும்
பந்தி உட்ராசணைகளில் இவ்வாறு
செய்ய முடியாது.

“திருவேங்கடத்திலுள்ள திருமலையின் முர்த்தியை என் தெய்வம், எனக்குப் பற்றடலில் பள்ளிக்கூடம் கூடிருக்கும் திருமாலும் வேண்டாம், வைகுண்டத்திலுள்ள பெருமானும் வேண்டாம், சீவு எந்தத் திவ்ப தேசமும் வேண்டாம்” என்ற ஆழம் உரக்கீர்க்க பாடியிருப்பதைக் காண்கிறோம். இதனால் திருமலையை வெழுந்தருள்ளிருக்கும் அர்ச்சாவதாரம் பரம்பெருள் என்று அவர்கள் பிடிவாதம் செய்ததாக வைத்துக்கொள்ளலாமா? ஜகத்துக்கெல்லம் ஒரே ஈரண், ஒரே பரம்பொருள், புலன்களுக்கும் கறப்பணக்கும் படங்காக ஆந்தப் பரமத்துறை, தியாளிக்க வேண்டினால் வதே ஆம் தூருக்கிலுப்பதற்கண் ஏடிவத்தில்லைப்பாகக் கீண்டுப்பொழுப் புதைப்புத்திடாது ரியத்தைக்கொண்டு தியி ஷத்துக்கு ஒரு வடிவமரக பாறந்திருக்காண்டு கூயரனி, தால் வெறும் கேழ்ப்பாவுடுபவனமற முயச்சியாவும்? பெய்தும்

மாத்தில் இவ்வாறு ஒரு வடிவத் தைத் தோற்றுவித்துக் கொள்வதற்குப் பல சாதனங்கள் உண்டு. பூர்ணமூடும் கழையும் எதோதாக்ரமம் மூட்தலைகளும் இசுற்குச் சாதனங்கள். பாரதாட்டில் ஒரே வேதாகுத்தில் ஈடிபட்ட சமயங்களும் நம்பிய தாய்ச்சலும் வெகு காலமாக நடந்தில் பரஷ வகுநிகுக்கிணறபதிடால் உரசார்களுக்கு ஏதாக்கரமான தியானத்தற்கு இடைஞ்சல் உண்டாக்கும் தெறுபாட்சலும் பேதங்களும் குறைஷத்திற்கு ஒரு வழியைப் பக்கத்தின் கண்டு ஒன்யாக்கிறார்கள். அதுதான், என் தெய்வமீம்பெரிது எனக்கிற உபாக்ஷன முறை, ஒரு பரம்பிருள் ஒன்றீர பரம உபாருள் என்ற ஐயம் தீங்குது ஒப்புக்கொள்ளலும் எந்தப் பக்கத்துக்கும் ஆந்த முறையினுல் துமிலத்திலாவது பற்றமத்தொகை என்மல அருவருப்பாவது உண்டாகிறது.

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

காவைக்காவத்துறைப்பிலம்

(திரு. ஜி.
இரண்டா மத்தியாயம்
(முந்தேருடர்)

கு-கு: (e) “இளிக்கப்படும் பேரை

மிதுவே யென்ப தண்டக் குவராந்
ரூல் மேற்கண்டசுருக்கினின் வியக்க்
கியானமாய் இச் சிவஞான சித்திச்
செய்யுள் அமைந்திருக்கு மிபல்பு
கண்டுகொள்க.

‘தின்றெனக் கருவி யிருள்கடிக்
துள்ளத் தழுகின்ற ஞாயிதே
போன்ற, சின்றவின்றன்கை நினைப்
பற விளைத்தே நீயலற பிறிது மற்
வின்கை, சென்றுசென் மறுவூய்த்
தேய்ந்து சேய்க்கொன்றுக் கிருப்
பெருங் அறையுக்கற சிவலே, நீண்
த கீயல்லையன்றியொன்றில்லையா
ருன்னையற்றியதாலே’’ திருவாச
கம்,

உறிக்குணர்த்தி கிறதும் அப்
போரவளியைத் தெய்வக்கீசுக்கிழார்
பெருமன் “கேதிபர யுணர்வுமாக
..... பொதியா - கிறகுந் தில்லைப்
பொதுடட்டம்” (தில்லைவர முந்தணர்
புராணம் க) என்றும், “இஞ்சுவராழ்
கூடயானுட மரங்கத எல்லையி
றனிப்பெருஞ் கூத்தின் வந்தபேரின்
பவெளளைய” (சுடுத்தாட்டுக்கண்ட
புராணம் ८க) என்றும் கூறியிருளி
னர். அப் பெரவளியை பராசத்தி
(தீவரங்மசத்தி) என்னும் முன்னமை
யுணரமாட்டாது “தீவரங்மசத்தி”
(சுடுவதாசவதரம் க-க) என்பதற
குட்டிரைக்கிறுதி என்றுபொருளும்
கோரி சுருதியைக் கொள்ள செய்
ப்ரோதிரமாலர்.

ஆன்மா கருசி கரணவக்ஞோடு
கூடிப் போகம் நுகருபிடத்து, அத
னற்கை விடப்பக்களிற் செலுத்தி
நுகர்வித்தறும் அதனிருவருட் சங்
தயே. காங்கிலையில் அதைப் போரை
தனசத்தை எனப்படும். (கிரோதா
மம்-மறைப்பு) கிரோதான சத்தை
யிர்க்காங்க்குப் பக்குவும் வருவித்
தற் பொருட்டு அவற்கீருடனுய்
வின்று, தன்னைக் காட்டரமலும்,
இவை அனுபவிக்க வேண்டிய
ஷணைப்பயண்டனைக் கூட்டுவித்து,
அவற்றிலுள்ள குணதோழிய்களை
அவ்வுருகள் அற்பவொட்டாது
மறைத்துப் புமறைத்தங் கூறிவிலைக்
பெய்யும் ஆணை மலத்தற்கு வளி
பெய்து விட அர், அங்குவும் மலத்
ஶோதனையும் அதன் காரிப்பாட்ட
ஷுங்கதுவாய் சிற்றலவும் கிரோ
தான் மலம் என்ற உபசரித்துக்
கூற படும், ஆயினுர், குடுபலங்கள்
து. உயிர்கள் இறைவன் திருவுடு
புவ யாட்டறகு வீவண்டியும் உபச
பயன் வைப்பவர்களு செய்து பெறுங்
கருணைப்பு வடிவாயிருக்கும். அவ்
விழுப்புங்களாவனா- மலசுத்தி தீவியும்
வங்கணகு பாலைபினிருந்து காரியங்
வனோடு தேர்ந்துவித்து, ஆண்ம அறி
ஏப்பெய்யுப்படி அவற்கீருட் கூட்டு
வினைப்பயன்களை சூட்டுக் கழிப்பித்
தான் முதலாயின, ஆதலின் உயிர்
களைச் சண்டுது செப்பும் மகைப்புத்
தலைடங்களும் கருணைச் செயல்
காலையாமை கண்டு கொள்க. ‘தான்
ஒத்தரம் பெற்ற தத்தம் புதல்வர்
கடஞ்சோலர் நற்றன், வந்திடாயிட
நுத்தங்க வளர்விடு லட்ததுத் தீய,
பந்தமுபந்தை செல்லாம் பந்தத்திடும்
டரிட்டியாசு, மின்தசீர் முறைமை
யங்கீருவீசனுர் முனிவுவென்றும்’
என்றுசிவநூனாச்சத்தி. (உ-2-கூ)

காட்டு யபணமெர்த்த, நாதுவிததாய்
கட்ட நாம் பினி தீர்த்தாய் கலங்
ஏருளிப், சேராதுவித்தாய் சின் பணி
மைழக்கிற புரையவளரல், மேது
சிப்பா யு ப் ரய் முளிவாப சக்சி
பேசும்பட்டீன்” நா, தீதவாரம்.

“இத்து மணனிடை” பொய்பி
 கீப்பலசய்து ராணுத்தமா
 யக், யிததவரயிலே சின்ற முன்
 விளை மிகக் கழு வீர திரிவேங்காப்,
 பிடித்து முனனிறம் பெருமறை
 (தோட்டச்சி ரௌம் பக்கம்)

